

og hed Haand — og gjorde kavalmæssig en Undskyldning, fordi han af Frygt for Træk ikke fulgte ham ud i Forstuen.

Saa kort og lidet betydende dette Møde havde været, var Per dog ikke saa lidt opfyldt af det. Da han sad ved Aftensbordet i Bøstrup Præstegaard, gav han sig til at tale derom paa en Maade, som Svigerforældrene tydeligvis ikke syntes om.

„Det er et stakkels beklagelsesværdigt Menneske!“ sagde Svigerfaderen. „Jeg har oprigtig ondt af ham. Han skulde blot aldrig have været Præst!“

Allerede den næste Dag satte Per sig til at udfærdige den Redegørelse, Pastor Fjaltring havde anmodet om. Han gjorde sig megen Umage med den, renskrev den tilsidst paa et stort Ark tykt Papir og tilføjede ovenikøbet et omhyggelig udført Grundrids af hele Præstegaardens Engtilliggende.

En Ugestid senere, da hans Vej en Dag igen førte ham ad Borup til, kørte han ind i Præstegaarden for at aflevere Dokumentet. Præsten, der var saa lidt vant til, at der vistest ham Opmærksomhed, blev forlegen ved Synet af det smukke Arbejde og takkede ham hjertelig; og da Per straks gjorde Mine til at gaa, blev han ganske ulykkelig og bad ham undskylde, dersom han ved hans forrige Besøg maaske havde været noget uoplagt. For at faa ham til at blive trykkede han ham egenhændig ned i sin Sofa, og det varede dennegang ikke længe, før der kom en Samtale igang af en ret aabenhjertig Karakter.

Det var selve det medbragte Dokument, der blev Udgangspunktet for den. Per gav Præsten den Oplysning, at der var Brændtørv i Præstegaardsengen, endog i ganske betydelig Mængde. De laa temmelig dybt under Jordoverfladen og var lidt vanskelige at komme til; men sandsynligvis var de just af den Grund særlig gode. Han var overbevist om, ytrede han, at det vilde kunne lønne sig at anskaffe en lille Pumpemølle, som kunde holde en Udgravning tør, og saa forme Massen som Æltetørv.

Pastor Fjaltring, som var bleven staaende foran ham paa et smalt Løbetæppe, der laa midt henad det ellers nøgne Gulv, rystede paa Hovedet med et sygeligt Afmagts-Smil. Den Sag maatte han overlade til sin Eftermand, sagde han. Hans Helbred